

[Ditlevsen.]

lovforslagets § 39, stk. 7, skulle den, der oppebærer rente, i tilfælde af, at vedkommende indgik et nyt ægteskab, ikke længere kunne oppebære en sådan rente, men til afløsning herfor skulle vedkommende have udbetalt et engangsbetøb svarende til 3 års rente. Der har i udvalget været enighed om, at man, hvis et sådant nyt ægteskab blev bragt til ophør, burde give den pågældende kvinde en mulighed for på ny at få tildelt rente. Ændringsforslaget indeholder derfor den bestemmelse, at direktoratet under hensyntagen til pågældendes økonomiske forhold og omstændighederne i øvrigt vil kunne tildele vedkommende retten til på ny at få renten udbetalt. Denne ret vil dog først kunne tildeles efter udløbet af 3 år regnet fra den dato, da den i lovforslaget anførte afløsningssum er udbetalt.

Jeg skal med disse bemærkninger på hele udvalgets vegne indstille ændringsforslagene til vedtagelse.

N. Chr. Christensen: Det udvalgsarbejde, der nu er afsluttet, således at lovforslaget kunne komme til anden behandling i dag, har været meget omfattende, og der har i udvalget fra alle sider været enighed om, at man måtte se at finde frem til en affattelse af det foreliggende lovforslag vedrørende forsikring mod følger af ulykkestilfælde, så at det på alle måder kunne siges at være godt.

Vi har også fra oppositionens side haft den indstilling, at der her var en lov, som i høj grad trængte til at blive ajourført, og vi har her vist det samme sindelag, som beherskede os, da vi i sin tid behandlede arbejderbeskyttelseslovene. Oppositionen har navnlig været interesseret i at få gennemført sådanne ændringer, at erstatningsbeløbets størrelse faktisk blev lidt højere, end det var i ministerens oprindelige lovforslag. I ministerens forslag stod der 9 000 kr. + dyrtidstillæg 630 kr.; dette er nu forhøjet til 10 000 kr., men til gengæld er dagpengene blevet lidt mindre, end de var efter ministerens forslag. De er blevet ændret fra $\frac{3}{4}$ til $\frac{2}{3}$ af daglønnen.

Disse principielle ændringer er gennemført ud fra det synspunkt, at af større betydning end dagpengenes størrelse er det, at der ydes et virkeligt erstatningsbeløb til

den, der kommer ud for et alvorligt ulykkestilfælde; dér må samfundet vise sin forståelse. Hvis det derimod drejer sig om kortvarige sygetilfælde, hvor den pågældende ret hurtigt kan komme i arbejde igen, spiller dagpengenes størrelse ikke så stor en rolle. Det har altså været motivet til ændringen på dette område.

Karenstiden foreslås nedsat til 3 dage, således at dagpenge udbetales fra den 4. dag. Hvis den pågældende har været sygemeldt i 10 dage, udbetales dagpenge fra den første dag efter ulykkestilfældet. Dette spørgsmål har været temmelig vanskeligt at klare, fordi arbejdsmarkedets parter, Arbejdsgiverforeningen og De samvirkende Fagforbund, i mæglingforslaget har optaget en bestemmelse om, at der skal udbetales sygeløn fra den 4. dag; man kunne altså komme ud for tilfælde af dobbeltbetaling. Dette spørgsmål klares nu gennem en bestemmelse om, at der ikke kan ydes dobbeltbetaling; hvis det er sket, skal arbejdsgiveren, der har måttet lægge pengene ud, have dem tilbagebetalt. Man har fra alle sider været enig om, at sådan bør det være.

Vi får fjernet den urimelighed, at tilskadekomne ikke får anledning til at gøre retskrav gældende, medmindre direktoratet skønner, at det er berettiget. Vi mener, det må være en almindelig menneskeret at kunne gå til domstolene, hvis man synes, man ikke er blevet rigtigt behandlet, og jeg anser den nye bestemmelse for en forbedring.

Endvidere forbedres enkernes stilling; hvis en kvinde, der oppebærer rente, indgår nyt ægteskab, kan hun få udbetalt et beløb, der svarer til 3 års rente, og hvis ægteskabet opløses ved ægtefællens død eller på anden måde, kan hun efter de 3 års udløb henvende sig til direktoratet, som da kan tage sagen op til ny behandling og, hvis det skønnes, at der er rimelighed for det, tildele hende retten til at få udbetalt rente som før det nye ægteskabs indgåelse. Også her gælder det naturligvis, at der ikke kan blive tale om dobbeltbetaling, da der skal gå 3 år, før muligheden for ny udbetaling er til stede.

Der har været rejst krav om, at forsikringsbestemmelserne skulle omfatte også ulykker, der sker på vejen til og fra arbejdet; noget sådant er imidlertid ikke foreslået gennemført, da man mente, det ville